

chopili ste, čo chce od vás, a vzápätí ste si predstavili svojho porazeného otca.

Pokračovali ste cez predmestie. Veľké osobné auto ako čierna lesklá rakva prechádzalo okolo vás a vy ste zazreli len bledé škrnny z nezreteľných tvári nemeckých dôstojníkov. Igor vám oznámil, že teda tí hore sú potom odsúdení na smrť, pretože on sám tu nikoho nepozná a dôveruje len vám. — Ale čo môj otec? — namietali ste zúfaly. — Rozhodni sa... sám, — hovoril, — ako myslíš... nič ti nebudem nanucovať.

Poznali ste a poznáte tamtie miesta; miesta, kde sa umiera, kde majú umierať bez vašej pomoci; sú vo vysokom, priestranom tichu, kde svieti len sneh a hvezdy žiaria ako znamenia, lyžovali ste sa tam, spomínate si. Igor sa potom s vami chvatne rozlúčil a naostatok povedal: — Prídem večer, rozmysli si to do desiatej.

Osameli ste a prišli ste sa ukázať otcovi, ale nepozreli ste na neho. Práve dvíhate hlavu a zas vidíte len tú fotografiu, pocítili ste nejasné nutkanie spraviť akýsi pohyb, sám neviete aký, či vstať alebo... no myšľou vám prebleskol záchvev — akoby to dráždenie spravilo niečo so sebou bolo kľamaním, ktoré vás má oddaľovať od rozhodovania, naraz ste vstali, až vzápätí ste si to uvedomili: prečo ste pristúpili k umývadlu? Stojíte pred ním a tu nad vodou ste si razom predstavili zálchu jej chladu na svojich rukách. Pocítili ste, akoby vám ruky a prsty náhle meravali pri vnorení do nej. Nerovnomerny, pichľavý, ale intenzívny chlad vám pripadá skutočnejší než vaše ruky. Až potom si uvedomujete reálny pocit vody, čo pripomína chlácholivý oddych i prísľub zambudnutia. Pocítovali ste úľavu, ak ste si nechali ruky

na dne porcelánového umývadla, niekedy sa to temer rovnalo ľahodnému nemysleniu pred usínaním. „Tým sa nič nevyrieši,“ odstupujete od umývadla, „musím vedieť, či to spravím.“ Srdce vám búši v hrdle, akoby sa namáhalo vyjsť ústami, zatínate pery, jazyk tlačíte o dŕasnú, ohmatávate si nim zuby, pozreli ste k oknu a na podokenici ste zbadali mŕtve stuhnuté vtáča. Nevideli ste ho predtým? Pohľad vám zavadil o hliadku. Nižší, tučnejší poddôstojník SA pozerá na vás, ale vy ste odvrátili oči k vrabcovi. Zatúžili ste vziať ho do rúk a zadívali ste sa preto sám sebe, no predsa otvárate okno, mráz sa vám prísáva k prstom, chytáte vtáča, čudujete sa, prečo je také ťažké, kladiete ho späť, ale zazreli ste čistý hárok kancelárskeho papiera, je na stole, vtáča ste položili naň. Prečo ste to spravili? A ako tak naň hľadíte, vynára sa vám v myšli obráz ľudského embrya. Sklonili ste sa nad vrabca a zamýšľate sa nad otcom. „Možno nemal záujem, aby som sa narodil... bol som už vari v treťom mesiaci a oni zhaňali lekára,“ usmiali ste sa. „Mňa si nemohli zavolať. Chodili za lekárom, nechceli ma... zväčšoval som sa, bol som ako...“ uvedomujete si veľkosť vrabca, „a jeho to naplňovalo zúfalstvom, pretože sa predsa len narodím. Miloval sa s mojou matkou. Lúbil ju? A ja som mal byť zbytočnou tarchou, ba hádam ešte v posledných chvíľach som nemal byť, akiste poznamenal lekár, že je to už ťažko... alebo naopak, chceli ma mať, túžili po niekom treťom, kto ich bude navždy spájať. Boli si azda málo sami so sebou a možno chceli, aby ich dieťa vyslobodilo z osamelosti, ktorú pocítovali, i keď boli spolu a vzájomne sa dotýkali... osamelosť? Mal som im dať námet na rozhovor,